בית המדרש המרכזי
יביע אומר
בראשות הגאון רבי יצחק כהן שליט"א
רח' עוזיאל 41 בני ברק
גיליון מס' 169




פרשת "ויקרא" - "זכור"




מאמר השבוע
מאת ראש המוסדות הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

רְשִׁיוֹן נְהִיגָה

דָּבָר נוֹסָף חָשׁוּב מְאֹד בְּחַיֵּי הַזּוּגִיּוּת.

אִם הָיִינוּ נוֹתְנִים לְבָחוּר צָעִיר שֶׁאֵין לוֹ רִשְׁיוֹן נְהִיגָה מַשְׁאִית גְּדוֹלָה, וְהָיִינוּ מְבַקְּשִׁים מִמֶּנּוּ לִנְהֹג עָלֶיהָ מִתֵּל אָבִיב לִירוּשָׁלַיִם - הַסִּכּוּי שֶׁהַבָּחוּר יַגִּיעַ לִירוּשָׁלַיִם לְלֹא שְׁיָפּוּגַ אוֹ יִפְגַּע בַּאֲחֵרִים הוּא נָמוּךְ מְאֹד... וְהַסִּבָּה לְכָךְ הִיא פְּשׁוּטָה - הוּא לֹא קִבֵּל הַדְרָכָה אֵיךְ נוֹהֲגִים עַל מַשְׁאִית, וּבְמֻיָּחָד אִם הַדֶּרֶךְ מְפֻתֶּלֶת וְקָשָׁה.

בְּאוֹתָהּ מִדָּה בְּדִיּוּק - גֶּבֶר אוֹ אִשָּׁה הַנִּכְנָסִים בִּבְרִית הַנִּשּׂוּאִין וְלֹא קִבְּלוּ הַדְרָכָה מִפּוֹרֶטֶת וּבְרוּרָה אֵיךְ חוֹשֵׁב הַצַּד הַשֵּׁנִי, מַהֵם הַדְּבָרִים הַחֲשׁוּבִים לַצַּד הַשֵּׁנִי שֶׁאָסוּר לִפְגֹּעַ בָּהֶם, מָתַי מֻתָּר לְהָעִיר וּמָתַי אָסוּר... וְעוֹד אַלְפֵּי פְּרָטִים קְטַנִּים שֶׁאָנוּ נִתְקָלִים בָּהֶם בְּמַהֲלַךְ הַיּוֹם יוֹם בְּחַיֵּי הַזּוּגִיּוּת. אִם לֹא נְקַבֵּל בָּהֶם הַדְרָכָה מִפּוֹרֶטֶת כֵּיצַד לִנְהֹג בָּהֶם, הַסִּכּוּי שֶׁנַּצְלִיחַ לַעֲבֹר אֶת הַחַיִּים בְּהַצְלָחָה נָמוּךְ מְאֹד...

וְאִם תִּשְׁאָלוּ - הֲרֵי רָאִינוּ זוּגוֹת רַבִּים שֶׁלֹּא קִבְּלוּ שׁוּם הַדְרָכָה לְחַיֵּי הַנִּשּׂוּאִין מֵאַף אֶחָד, וּבְכָל זֹאת אָנוּ רוֹאִים שֶׁהֵם מִסְתַּדְּרִים; הַתְּשׁוּבָה לְכָךְ הִיא - אוֹ שֶׁהֵם מִסְתַּדְּרִים אֲבָל אֵין בֵּינֵיהֶם אַהֲבָה אֲמִתִּית (כְּמוֹ שֶׁנַּסְבִּיר בְּהֶמְשֵׁךְ), אוֹ שֶׁאֶחָד מֵהֶם נוֹלַד עִם מִדַּת הַוַּתְּרָנוּת בְּאֹפֶן יוֹצֵא דֹּפֶן, וְהוּא אוֹ הִיא מְוַתְּרִים בְּכָל פַּעַם, כָּךְ אוֹ כָּךְ אֵין זֶה מֵעִיד עַל רֹב רֻבָּם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם, שֶׁקָּשֶׁה לָהֶם לְוַתֵּר עַל הָרְצוֹנוֹת שֶׁלָּהֶם, וְכָךְ הֵם מַגִּיעִים לְוִכּוּחִים וּמְרִיבוֹת קָשׁוֹת.

אִם נִתְבּוֹנֵן בַּסְּטַטִיסְטִיקָה שֶׁלָּנוּ הַיּוֹם, נִמְצָא - לְצַעֲרֵנוּ הָרַב - כִּי שְׁלוֹשָׁה מִתּוֹךְ עֲשָׂרָה זוּגוֹת שֶׁהִתְחַתְּנוּ מִתְגָּרְשִׁים, וְעוֹד שְׁלוֹשָׁה זוּגוֹת רוֹצִים לְהִתְגָּרֵשׁ... וַעֲדַיִן הֵם לֹא עוֹשִׂים זֹאת מֵחֲשָׁשׁוֹת מְסֻיָּמִים - בִּשְׁבִיל לֹא לִפְגֹּעַ בַּיְּלָדִים אוֹ לְהַפְסִיד כֶּסֶף, וְעוֹד שְׁלוֹשָׁה זוּגוֹת מִתּוֹךְ הָעֲשָׂרָה 'מִסְתַּדְּרִים' בְּיַחַד - מְנַהֲלִים בַּיִת מְשֻׁתָּף יַחְדָּו וְהִצְלִיחוּ לְהַגִּיעַ לְשַׁלְוָה בֵּינֵיהֶם שֶׁכָּל אֶחָד יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמוֹ, וְרַק זוּג אֶחָד מִתּוֹךְ עֲשָׂרָה אוֹהֲבִים אֶחָד אֶת רֵעֵהוּ...

רַק זוּג אֶחָד מִתּוֹךְ עֲשָׂרָה זוּגוֹת מַצְלִיחִים לְהַגִּיעַ לַיַּעַד שֶׁבִּשְׁבִילוֹ הֵם הִתְחַתְּנוּ - "עַל כֵּן יַעֲזָב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד" (בְּרֵאשִׁית ב, כד), רַק זוּג אֶחָד מַצְלִיחַ לְהִתְחַבֵּר אֶחָד לַחֲבֵרוֹ לִהְיוֹת בָּשָׂר אֶחָד, אוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה בֶּאֱמֶת מִכָּל הַלֵּב, וּשְׂמֵחִים בְּחֶלְקָם שֶׁזָּכוּ לְהִנָּשֵׂא אֶחָד לַחֲבֵרוֹ.

הַסִּבָּה הָעִקָּרִית לְמַצַּב עָגוּם זֶה הִיא חֹסֶר הַדְרָכָה שֶׁל בְּנֵי הַזּוּג, מִפְּנֵי שֶׁכֻּלָּם חוֹשְׁבִים שֶׁלֹּא צְרִיכִים לִלְמֹד מַשֶּׁהוּ מְיֻחָד לִקְרַאת הַנִּשּׂוּאִים, שֶׁהֲרֵי כֻּלָּם מִתְחַתְּנִים לְלֹא הֲכָנָה מְיֻחֶדֶת - וְהַכֹּל בְּסֵדֶר, אוֹ שֶׁיֵּשׁ כָּאֵלֶּה שֶׁמַּכִּירִים אֶת בֶּן אוֹ בַּת הַזּוּג כְּבָר זְמַן רַב לִפְנֵי הַנִּשּׂוּאִין, וְהֵם חוֹשְׁבִים בְּלִבָּם 'אִם הִסְתַּדַּרְנוּ עַד הַיּוֹם, אֵין סִבָּה שֶׁזֶּה לֹא יַמְשִׁיךְ כָּךְ...',

וַחֲבָל מְאֹד. זוּגוֹת רַבִּים אֵינָם יוֹדְעִים שֶׁהֵם טוֹעִים...

רֹב רֻבָּם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם מִשְׁתַּדְּלִים לְאַחַר הַחֲתֻנָּה: הַבָּחוּר שֶׁרוֹצֶה מְאֹד אֶת הַבָּחוּרָה מַחֲזֵר אַחֲרֶיהָ לִהְיוֹת נֶחְמָד כְּדֵי שֶׁהִיא תַּסְכִּים לְהִנָּשֵׂא לוֹ, וְאַחֲרֵי שֶׁהוּא הִצְלִיחַ לְהַשִּׂיג אֶת הַמַּטָּרָה וְהֵם כְּבָר נִשּׂוּאִים, שׁוּב אֵין לוֹ סִבָּה מְיֻחֶדֶת לְהַמְשִׁיךְ לְחַזֵּר כְּבַתְּחִלָּה, וְאִשְׁתּוֹ אֵינָהּ מְבִינָה מַה קָּרָה לַבָּחוּר שֶׁהָיָה נֶחְמָד כָּל כָּךְ קֹדֶם הַנִּשּׂוּאִין...

כָּךְ גַּם לְגַבֵּי הָאִשָּׁה שֶׁרָצְתָה מְאֹד אֶת הַבָּחוּר, וְקֹדֶם הַנִּשּׂוּאִין הָיְתָה נֶחְמָדָה לַאֲחֵרִים, וְגַם שֶׁהָיְתָה לָהּ סִבָּה לְהָעִיר בַּחֲזָרָה - הִיא שָׁתְקָה וְתָמִיד וְתִרְצָה, גַּם אִם זֶה בָּא עַל חֶשְׁבּוֹנָהּ. וְהִנֵּה לְאַחַר הַחֲתֻנָּה, כְּשֶׁהִיא כְּבָר בְּטוּחָה יוֹתֵר בְּעַצְמָהּ שֶׁהֲרֵי הִיא עַכְשָׁו כְּבָר אִשְׁתּוֹ, הִיא עוֹנָה לוֹ בַּחֲזָרָה, וְאֵינָהּ מוּכָנָה לְוַתֵּר כְּמוֹ קֹדֶם הַנִּשּׂוּאִין, וְאָז הַבַּעַל מִתְפַּלֵּא מַה קָּרָה לָהּ?

כָּךְ דַּרְכּוֹ שֶׁל עוֹלָם!

הַדְרָכָה נְכוֹנָה

פַּגַּשְׁתִּי זוּגוֹת רַבִּים שֶׁעָמְדוּ בִּפְנֵי גֵּרוּשִׁין. כְּשֶׁנִּפְגַּשְׁתִּי לְהָבִין אֶת הַסִּבָּה לְכָךְ, גִּלִּיתִי שֶׁאֵין לַגֶּבֶר כָּל הֲבָנָה אֵפּוֹא פְּשׁוּטָה בְּיוֹתֵר מַהִי אִשָּׁה, אַף פַּעַם הוּא לֹא הֵבִין מָה הִיא בֶּאֱמֶת צְרִיכָה מִמֶּנּוּ.

גַּם אִם הוּא הָיָה בַּעַל מֻשְׁלָם שֶׁנָּתַן לָהּ אֶת כָּל מָה שֶׁהִיא צְרִיכָה מִבְּחִינָה גַּשְׁמִית - אֹכֶל, בַּיִת, בְּגָדִים יָפִים, אֲבָל אֶת מָה שֶׁהִיא הָיְתָה צְרִיכָה יוֹתֵר מִכָּל דָּבָר אַחֵר - קְצָת אַהֲבָה וְיַחַס טוֹב, מַחְמָאוֹת וּתְשׁוּמֶת לֵב - הוּא לֹא נָתַן לָהּ, הוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ שֶׁהִיא צְרִיכָה אֶת זֶה...

וְאוֹתוֹ דָּבָר קַיָּם אֵצֶל הַרְבֵּה נָשִׁים, שֶׁהֵן נְשׂוּאוֹת זְמַן רַב וַעֲדַיִן הֵן לֹא לָמְדוּ מָה זֶה גֶּבֶר, הֵם אֵינָן יוֹדְעוֹת מָה בֶּאֱמֶת הַבַּעַל שֶׁלָּהֶם צָרִיךְ...

וְכָךְ עוֹבְרִים עֲלֵיהֶם עֶשְׂרִים וּשְׁלוֹשִׁים שָׁנוֹת נְשׂוּאִין, וְאַף אֶחָד לֹא עָזַר לָהֶם, אַף פַּעַם הֵם לֹא זָכוּ לְהָבִין אֶת זֶה. לְצַעֲרִי, כָּךְ עוֹד בַּיִת וְעוֹד בַּיִת בְּיִשְׂרָאֵל עוֹמֵד לְהִתְפָּרֵק לְלֹא סִבָּה אֲמִתִּית, אֶלָּא רַק מִפְּנֵי שֶׁהֵם לֹא קִבְּלוּ הַדְרָכָה נְכוֹנָה מַה זֶּה גֶּבֶר אוֹ אִשָּׁה. וּבֶאֱמֶת, פְּעָמִים רַבּוֹת אַחֲרֵי שִׂיחָה שֶׁל שָׁעָה שֶׁנִּהַלְתִּי אִתָּם, הַחַיִּים הַמְשֻׁתָּפִים שֶׁלָּהֶם הִשְׁתַּנּוּ, וּבָרוּךְ ה' הֵם הִתְחִילוּ לֶהֱנוֹת מֵהַחַיִּים הַמְשֻׁתָּפִים שֶׁלָּהֶם יַחַד.

אַחִים וַאֲחָיוֹת יְקָרִים!

בַּפְּרָקִים הַבָּאִים נִלְמַד יַחַד עַל הַשֹּׁנִי שֶׁבֵּין גֶּבֶר לְאִשָּׁה, מַהֵן הַנְּקֻדּוֹת הַחֲשׁוּבוֹת שֶׁכָּל אֶחָד צָרִיךְ לְהַשְׁקִיעַ בַּצַּד הַשֵּׁנִי, אֵיךְ וּמָתַי נִתֵּן לְהַעֲבִיר בִּקֹּרֶת, וְעוֹד.

אִם אַתֶּם מַכִּירִים זוּגוֹת שֶׁעֲדַיִן לֹא קִבְּלוּ הַדְרָכָה נְכוֹנָה, שַׁתְּפוּ אוֹתָם בַּדְּבָרִים שֶׁקָּרָאתֶם, וּבְעֶזְרַת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ נַצְלִיחַ שֶׁכָּל עַם יִשְׂרָאֵל יִחְיֶה בְּבֵיתוֹ, בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה, שָׁלוֹם וְרֵעוּת. אָמֵן.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן "בחסדך בטחתי"

שבת זכור
זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	17:32	17:29	17:30	17:31
יציאה:	18:24	18:21	18:22	18:23
ר"ת:	19:06	19:03	19:04	19:05

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 17:12

פרטי ח-ן לתרומות: בנק לאומי סניף 856 ח-ן 3214739 ע"ש יביע אומר

מתנות לאביונים שימסרו ביום פורים פרטים בגב העלון

תרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים

בית המדרש המרכזי
יביע אומר

שאלות ותשובות
ממורנו הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

שאלה: מהי דרגת ההידור במשלוח מנות? (אוכל מוכן, שוקולדים וכדו')
תשובה: משלוח מנות מצוותו 2 מנות לאיש אחד, ואדם צריך לחשוב במה חבירו ישמח, מכיון שהעניין לעורר אהבה וחיבה, ולכן אם אוהב יין מסויים או עוגה מיוחדת וכד' יתן לו שישמח בזה וגם מאכל ומשקה נחשבים כשתי מנות, וטוב לתת שני סוגי מאכלים. וגם שוקולדים וחטיפים נחשבים מאכל, העיקר שיהיה מכובד מצד הנותן ומצד המקבל, ושירבה בעם ישראל אהבה ואחווה שלום ורעות.

שאלה: אדם שיש לו כסף לקנות מגילה כשרה ומהודרת או תפילין של ר"ת (רבינו תם) מה עדיף לקנות?
תשובה: במגילה הוא יכול לצאת ידי חובה מהשליח ציבור וזה לכתחילה. משא"כ בתפילין אם לא יקנה היכן ישיג להניח כל פעם תפילין דר"ת שהרי לפעמים נמצא במקום שאין שם מי שיביא לו, ולכן תפילין של ר"ת עדיף.

שאלה: האם ספרדי יכול לצאת ידי חובת קריאת מגילה מחזן אשכנזי?
תשובה: בחזו"ע עמ' פ' פסק שיכול לצאת יד"ח. אבל לכתחילה עדיף שישמע ספרדי מספרדי וכן להיפך, מכיון שכך מבין יותר טוב את המילים ויכול לשמוע מילה במילה, משא"כ כששומע מאשכנזי עלול לפעמים ח"ו להפסיד מילה או אות אחת במגילה שאז לא יצא יד"ח (אלא אם כן משלים מיד מהחומש).

שאלה: במה כדאי יותר להדר במשלוח מנות או במתנות לאביונים?
תשובה: כדאי להדר יותר במתנות לאביונים שאין שמחה לקב"ה כמו לשמח לב עניים יתומים ואלמנות שנאמר להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים. עיין במשנ"ב תרצ"ד א'.

שאלה: שיכור שהתבשם בפורים כהלכה, וגנב לחבירו יין מחמת שכרותו מה דינו?
תשובה: אע"פ שהרמ"א כתב בסי' תרצ"ו שהמנהג שמי שמזיק ביום פורים פטור, יעויין בחזו"ע שכתב שאצלינו אין מנהג כזה, וזה דומה לשאר ימות השנה. וכמו בכל שיכור שפסק מרן בחושן משפט שחייב לשלם. ואדם היודע שעלול להזיק בשכרות, או עלול לגנוב, יזהר שלא ישתה וישתכר כמש"כ בבא"ה בס: תרצ"ה בשם הח"א שאדם שיודע שיעבור על איסור קל עדיף שלא ישתה.

שאלה: אני עובד במאפיית אנג'ל ומספק לחם לאנשי המרכז ורוב עבודתי היא לפנות בוקר ואמרו לי שבפורים יש לי בעיה כיון שאני בלילה בירושלים אבל לפנות בוקר אני נמצא במרכז ששם כבר חל עלי מצוות היום, מה עלי לעשות?
תשובה: זה באמת בעיה, ויש בזה אריכות גדולה בפוסקים בסי' תרפ"ח. ולכן עדיף להימנע מזה דהיינו שיצא אחר עלות השחר מירושלים, או שיחזור לירושלים קודם עלות השחר, ועיין בילקו"י פורים באריכות לענין בן עיר שהלך לכרך וכן להיפך מה דינו.

הנהגות מרן
רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

כתיבת חידושי תורה
חובה מוטלת על כל הצעירים לומדי תורה להרגיל עצמם משחר נעוריהם לכתוב חידושי תורה, אפילו אין שם שום חידוש משלו, אלא ששמע מרבותיו, ואפילו הוא חידוש קטן בעיניו, כשיגדל בתורה וירצה להוציא את חידושיו לאור עולם בבחינת יפוצו מעינותיו חוצה, יברור אוכל מתוך אוכל, והזורעים בדמעה ברנה יקצורו. וכמו שאמרו דרך רמז על מה ששנינו וקנה לך חבר, וקנה (הקוף בקמץ) לך חבר, כדי שיזכור ולא ישכח מחידושי תורתו. ויתרגל לכתוב דברי תורה הן בהלכה הן באגדה, וילך מחיל אל חיל להגדיל תורה ולהאדירה, ולזכות את הרבים. וכן מבואר בספר חסידים (סימן תקל), שכל מי שגילה לו הקב"ה דבר תורה ואינו כותבו נחשב לגזלן, כי לא גילו לו דבר זה אלא לכותבו ולזכות בו את הרבים. וכן נאמר, סוד ה' ליראיו וברית להודיעם.
הרב יוסף דהן.

מעבר לסגולה
מאת הרב **אליהו עמר** שליט"א

זרע שמשון – פרשת ויקרא – אות ז
מעלת נתינת הצדקה
הסיבות לרעב
הנביא מספר (שמואל ב), שבימי דוד המלך היו שלוש שנים של רעב. דוד המלך חיפש ובירר מדוע הרעב בא על בני ישראל אך לא מצא את סיבת הדבר. לבסוף, לאחר ששאל באורים ותומים התבררה הסיבה. על פי הגמרא (יבמות עח ע"ב) סיבת הרעב משום שכתוצאה מכך ששאול המלך הרג את אנשי נוב עיר הכהנים ניזוקה פרנסתם של מספר גבעונים שהיו מספקים להם עצים ומים, ומשום מעשה זה נענשו כלל ישראל בשלוש שנות רעב.
אמנם, הגמרא (עירובין סג ע"א) מבארת סיבה שונה לחלוטין מדוע היה רעב בארץ: "אמר רבי אבא בר זבדא, כל הנותן מתנותיו לכהן אחד מביא רעב לעולם, שנאמר (שמואל ב – כ, כו) "עירא היאירי היה כהן לדוד". שואלת הגמרא, "לדוד הוא דהוה כהן, לכולי עלמא לא, אלא שהיה משגר לו מתנותיו, וכתיב בתריה 'ויהי רעב בימי דוד'", ע"כ. ולפי דברי הגמרא, הסיבה שהיה רעב היא משום שדוד המלך היה נותן את מתנות הכהונה שהיו לו רק לכהן אחד שהיה רבו והוא עירא היאירי.
איזו סיבה הכריעה
ומברר ה'זרע שמשון' מהי הסיבה המכריעה לרעב - האם עוונו של שאול שפגע בפרנסת אנשי גבעון, או בגלל שדוד המלך היה נותן את מתנות הכהונה רק לכהן אחד ולא מחלק בין כל הכהנים. ומבאר שם, שאכן שני הדברים גרמו לרעב, גם הריגת הגבעונים על־ידי שאול וגם דוד המלך שנתן מתנותיו לכהן אחד, ורק שילוב של שני המקרים יחד גרם לרעב. אך אם היה רק אירוע אחד של שאול המלך או של דוד המלך, למרות שזה לא היה דבר ראוי זה לא היה מביא עונש כל־כך חמור של שלוש שנים רעב.
מעלת הצדקה
וטעם הדבר הוא, כי אם הטעם היה רק מפני שדוד המלך נתן מתנותיו לכהן אחד, אפשר היה לומר שאין בזה שום עוון כי הכהנים מוחלים זה לזה והעיקר שמישהו ממשפחת הכהנים יקבל את המתנות ואפילו אם זה כהן אחד. וכמו כן, אם הטעם היה רק מפני שאול המלך שבעטיו נהרגו אנשי נוב עיר הכהנים וכתוצאה מכך נפגעה פרנסת הגבעונים, היה ניתן לומר שאין זו פגיעה בפרנסה שהרי יכלו לחיות ולהתפרנס ממתנות עניים שכל עם ישראל מחויב לתת למי שאין לו פרנסה, וממילא לא נגרם פגיעה בפרנסתם, כי כידוע מי שמחלק מתנות לעניים אינו יכול לתת הכל לעני אחד - וכך נפסק להלכה (שו"ע יו"ד סימן רנז, ט) "לא ייתן אדם כל צדקותיו לעני אחד בלבד" אלא יש לחלק בין כל העניים - כך שבוודאות עם ישראל היה נותן גם לגבעונים בנוסף לעניי ישראל.
אך משראו בני ישראל שאין צורך לתת מתנות כהונה לכמה כהנים, כפי שהיה נוהג לעשות דוד המלך, הבינו שגם הם יכולים לתת מתנות עניים לעני אחד ולא צריכים לפזר מתנות עבור כלל העניים, ומכיון שהגבעונים היו גרים שהתגיירו במרמה בימי יהושע בן נון, ולא היו אהודים בין בני ישראל, לא נתנו להם מתנות עניים. והנה, הגבעונים לא היו זקוקים למתנות אלו משום שהיו עובדים אצל אנשי נוב עיר הכהנים, אך כעת, משהרג שאול המלך את אנשי נוב עיר הכהנים נפגעה פרנסתם, ונמצא שהיו 'מחוסרי פרנסה' בגלל שאול המלך ו'מחוסרי מתנות עניים' בגלל דוד המלך. ומכיון שרעבו ללחם בא לעם ישראל עונש מידה כנגד מידה של רעב ללחם.
המעשה הקובע
אך יש להבין, מדוע כששאל דוד המלך באורים ותומים נאמר לו רק הטעם של שאול המלך ולא נאמר לו שאף הוא עצמו אשם ברעב משום שהיה נותן מתנותיו לכהן אחד. ומבאר ה'זרע שמשון', ששאול המלך הפסיד את הגבעונים באופן וודאי ושבר את מטה לחמם, אך דוד המלך אף־על־פי שלא עשה כדין אין זה חטא משום שהכהנים מוחלים זה לזה, והפגם במעשה דוד המלך היה שהציבור ילמד ממנו בעקיפין גם דברים אחרים ולכן לא נאמר לו שהוא אשם ברעב.
ועתה, מסוגיה זו נלמד עד כמה חשובה מעלת הצדקה ועד כמה הקב"ה מקפיד שלא יהיה אדם רעב, ואפילו גרים כמו הגבעונים תבע הקב"ה כאבם והביא רעב על בני ישראל.

מתוך הספר 'מעבר לסגולה' ביאורים על ה'זרע שמשון'
ניתן להשיג בחניות המובחרות או ב'הידברות' 073-222-1210

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

נא לשמור על קדושת הגליון

לאשת חיל

אמא מושלמת

ייסורי מצפון, כל אחת מכירה את ההרגשה הזו.
כל אחת מאיתנו בסוף כל יום, או לכל הפחות בסוף השבוע, עלולה לומר לעצמה: "חבל שלא השקעתי יותר בילדה", "למה צעקתי עליו", "מה היה דחוף להשתולל ככה? לא יכולתי להתאפק?", "אני צריכה ללכת לעוד קורס בחינוך הילדים בכדי ללמוד עוד משהו.."
למה האימהות בדורנו מרגישות לעיתים קרובות שהן יכולות הרבה יותר, ושהן לא באמת טובות מספיק? האימהות בדורות הקודמים לא הלכו לשום קורס, בקושי ידעו קרוא וכתוב, בטח שלא הלכו לפסיכולוג ובטח שלא שלחו את הילדים לשם.. קשה לעשות השוואה, כי בכל דור יש את הניסיונות שלו ואת הכוחות שהקב"ה מוריד לכל אחד ואחת להתמודד עם העולם הזה. אבל בכל אופן, דבר שורשי הוא להבין קודם כל, שהקב"ה ברא את העולם. והוא יודע בדיוק בדיוק מה טוב עבורך. הוא לא התבלבל, הוא שם אותך בבית שלך בדיוק, עם הילדים שלך בדיוק, כי רק לך יש את הכוחות להכיל ולגדל אותם בצורה הטובה ביותר בעולם.
הקב"ה הביא לך ילדים, זו מתנה שאין כדוגמתה. אין יותר ממנה. זו מתנת חינם, שמי שקיבלה אותה, אין לה זכות להתלונן כל ימי חייה. עד כדי כך המתנה הזו היא יקרה, ולא מובנית מאליה כלל. עצם ההריון והלידה וגידול הילדים, כל המהלך אפוף ניסים גלויים גמורים שלא ניתן לשער ולתאר כלל.
מעבדות רבות יכולות ליצור עוברים במבחנות, אך שהעובר יקלט ברחם ויהיה לו דופק – מי מחליט?! האם יש פרופסור בעולם שיאמר שהוא יכול לתת דופק לעובר? שם העבודה שלהם מסתיימת. שם רק בורא עולם יכול לעשות. ואם הוא נתן לך את המתנה הזו, תגידי תודה. כל יום כל היום.
הוא לא התבלבל, הוא יודע שרק לך יש את הכלים להתמודד ולגדל את הילדים האלו ספציפית, אין לאף אדם בעולם כוחות כמו שלך יש. את היחידה שיכולה להתמודד עם כל הבעיות והטרדות בגידול הילדים. את יודעת הכי טוב מה טוב לילדים שלך, וגם כשאת טועה – זה טוב! אל תלקי את עצמך.. כי כולנו בני אדם.
כמובן שנשתדל ונלמד להשתפר מעת לעת, בכדי להיות אימהות טובות יותר, אבל עד אז נדע בוודאות גמורה שכל מה שאנחנו עושות זה לטובתם, והקב"ה נתן לנו את כל הכוחות עבורם.
בנוסף, תמיד חשוב לזכור, שברגע שהשם החליט שבעלך יענוד לך את הטבעת מתחת לחופה - באותו רגע הוא החליט שזה האדם הטוב ביותר עבורך. החצי השני שימלא בך את החוסר שלך.
הבעל שלך הוא הכי טוב עבורך ואין אחר, גם כשיש קשיים ומריבות, חילוקי דעות תהומיות – תמיד תזכרי שהוא הכי טוב עבורך. בדיוק בדיוק ללא טעויות, וללא בלבול.
ברגע שאין לך אופציה אחרת במחשבה (של פירוק הבית ח"ו), אזי קל לך יותר להתמודד ולעשות את המוטל עלייך. עבודת המידות תמיד תהיה, לא משנה עם מי. הקב"ה רוצה להטיב לנו, שנהיה נשים טובות יותר עם מידות נעלות יותר, ולכן במערכת יחסים מול הבעל יש את העבודה האמיתית שתוביל אותך לשם.. לתיקון המידות.
צריך להתמודד ולגדול, לא לפחד ולהתרסק. לא להתרחק.. לדעת שזו העבודה. שרק כך נהיה טובות יותר ונשמח את הקב"ה, שכל כך עושה איתנו טוב, שמרעיף עלינו חסדים כל היום.. צריך להחזיר לו ולו במעט. שבת שלום!

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 058-3266571

פנינים מהפרשה

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר (א. א)

באופן יוצא דופן, במקום הפתיחה המוכרת משאר פרשיות התורה "וידבר ה' אל משה לאמר", פרשתנו נפתחת במלים: "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר".
לשם מה צריכה התורה להקדים שה' קרא למשה, ולא התחילה מיד "וידבר ה' אל משה לאמר" כמו בכל התורה?
בילקוט "מעם לועז", הביא הגאון רבי יצחק מאגריסו זצ"ל פירוש נאה, לפיו השינוי שלפנינו, הוא כעין בנין אב לכל המקומות בהם דיבר השי"ת עם משה רבנו. ללמדנו שכפי שכאן קודם כל קרא ה' למשה בכדי שיתכונן לדיבור, ורק לאחר מכן דיבר עמו, כך בכל מקום תחילה קרא ה' למשה ורק לאחר מכן אמר לו את אשר ברצונו לצוות לישראל.
וזהו ממידת דרך ארץ, שלא יפתיע אדם את חברו, ואפילו את בני ביתו. "הנכנס לביתו פתאום, ואין צריך לומר לבית חברו" - זהו אחד מארבעת הדברים שעליהם אמר רבי שמעון בן יוחאי שהקב"ה שונאן, כמובא בגמרא בנדה (ט"ז ע"ב). והוסיף שם רש"י: "ואפילו לביתו - דלמא עבדי מידי דצניעותא". (וע"ע ב"אוצרותינו" בראשית מח, ב).

כך נהג הקב"ה גם בראשית הבריאה עם אדם הראשון ובנו קין. לאחר שחטא אדם הראשון, תחילה שאלו ה' "אַיֶּכָּה?!" (בראשית ג, ט). רש"י מבאר כי הסיבה אינה בגלל שלא ידע היכן הוא, אלא מפני שלא רצה להבהילו בדיבור ישיר על חטאו, שלא יצטדק בבהלתו ויאמר מיד כי לא חטא, אך עתה שנכנס עמו בדברים בצורה עדינה יותר, יכול היה האדם לחזור בתשובה ולומר "חטאתי".
גם לאחר מכן, כאשר רצח קין את הבל, על אף שרצח את אחיו בדם קר, פנה אליו ה' בשאלה "אֵי הֶבֶל אָחִיךָ" (בראשית ג, ט), ופירש רש"י: "להכנס עמו בדברי נחת אולי ישוב ויאמר אני הרגתיו וחטאתי לך" ("אוצרותינו" - ויקרא).

סיפור לשבת

שמירת שבת אצל דומם?

סיפר מרן מאור ישראל מו"ר הגאון רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל: לפני שלושים שנה, הייתי מוסר בכל ליל שבת דרשה על פרשת השבוע בישיבת "פורת יוסף". ברחוב בו שכנה הישיבה, היה גר יהודי אחד חופשי ולו אופנוע המרעיש בקולות וברקים. בכל שבת בבוקר, בשעה שהרחוב ריק, עשה לו תחביב לצאת לדהור על אופנועו לאורך כל רחוב דוד ילין הלוך ושוב, לאורך הרחוב שכנו כמה בתי כנסת שהיו מלאים במתפללים בשעה זו, וטרטורו הקבוע והמתמשך של האופנוע הפריע להם מאד עד שבקושי היו מצליחים לשמוע את קריאת התורה, זאת מלבד חילול השבת שפגע ברגשותיהם. ניסו הגבאים לדבר עמו בטובות: "תראה חביבי, הרעש מפריע למתפללים. לך למקום אחר". אך הוא לא התייחס אליהם "אני גר פה!", הפטיר לעברם, "אף אחד לא יאמר לי מה לעשות...". דיברו עמו שוב ושוב. אך עשה עצמו כאיש אשר אינו שומע, עד שהתייאשו. וכך מדי שבת בשבע בבוקר, חזרה הפרשה על עצמה, כאשר הוא 'חורש' עם אופנועו לאורכה ולרוחבה של השכונה. ליל שבת אחד, עבר האופנוען בסמוך לישיבת "פורת יוסף", וראה במקום התקהלות קטנה של בחורים. סקרנות ניעורה בו, והוא התקרב ושאל "מה יש כאן?". חשב אולי יש שם איזו שמחה עם אוכל טוב... "תיכנס ותראה" הציעו לו. הציץ והוקסם מאשר שמעו אוזניו. באותה עת דרשתי דרשה לציבור ובתוך הדברים סיפרתי מעשה. הדברים שבו את לבו, והוא נשאר עומד ומקשיב עד לסיום הדרשה. בשבת הבאה, הקדים מיודענו לדרשה והיה מעשרה ראשונים כדי לתפוס מקום ישיבה. ואני ב"ה דיברתי כיד ה' הטובה עלי ותיבלתי דברי במעשיות ומשלים, והוא שמח על הדברים כמוצא שלל רב. מאז, לא נסע עם האופנוע, מעצמו הבין שאין זה מתאים. בשבת שאחריה נטל את טליתו בידו, אך התבייש לבוא לבית כנסת קרוב, כיון שכולם מכירים אותו - זה בעל האופנוע. יש בסוף רחוב דוד ילין על יד סנהדריה ברחוב מחניים בית-כנסת של תימנים, הלך והתפלל שם. לאט לאט התקרב ליהדות, הניצוץ הקדוש שלו בער בקרבו, עד שחזר בתשובה שלימה. לא עברו כמה חודשים והוא נישא לאשה שומרת מצוות, וזכו לבנים ובני בנים, כולם בני ישיבות בן פורת יוסף. כל זה בזכות דרשה אחת! ("אוצרותינו" שמות)


האהבה תנצח
הדיסק החדש
של הרב יגאל כהן
יוצא ב200,000 עותקים!
קח חלק ותהיה שותף בזה.
בתרומה של 1200 ש"ח אתה שותף ב2000 דיסקים
אפשר לחלק ל-12 תשלומים
03-8000-770


מזל טוב!
בשעה טובה ומוצלחת נסגר חוזה על קניית שטח של 570 מ'
לבניית בית המדרש לזכרו של מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל!
סכום הקנייה עומד על 13.620.000 ש"ח,
עד היום הצלחנו לגייס בעזרת התרומות כ-8.000.000 ש"ח!
נותרו 200 מטרים נוספים והזמן קצוב!
בואו לעזרתנו וקחו חלק בקרקע שכל זכויות לימוד התורה יעמדו לכם לנצח,
באפשרותכם לתרום מטר, חצי מטר, או אמה.
03-8000-770


זכר למחצית השקל
ומתנות לאביונים
אם ברצונכם לקיים את מצוות מחצית השקל ומתנות לאביונים בהידור
עשו אותה עם עמלי תורה עניים
85 אברכים שלומדים בכולל יום שלם
וכן למשפחות נזקקות
ותרומתכם תמסר להם ע"י הרב יגאל כהן שליט"א
ביום פורים
ועל ידי זה תקיימו את המצווה בהידור
ותזכו לכל הברכות ככתוב:
"אם אתה משמח את שלי
אני משמח את שלך"
צדקה וחסד
בראשות הגאון הרב יגאל כהן שליט"א
לתרומות חייגו:
03-8000770
ניתן לתרום גם באשראי
מוכר למס לפי סעיף 46